

»Ve dem, der tykkes sig viise og er kloge i egne tanker« (Esaj. 5,21)

Intet værd for mig selv

I sin afskedstale til de ældste fra *Efesus* på stranden ved *Milet* sagde *Paulus*: »Jeg regner ikke mit liv for noget; det har intet værd for mig selv, når jeg blot kan fuldende mit løb og den tjeneste, jeg har fået af Herren Jesus: at vidne om Guds nådes evangelium« (Ap. G. 20,24).

Når vi lytter til disse betagende ord, mærker vi straks, at *Paulus* ikke taler således om sig selv for at blive beundret; han fremtræder ikke som en åndelig supermand, der vil fremkalde måben hos sine tilhørere. Han siger blot, hvad der er kendsgerningen om hans syn på livet, og det ligger i hans ord, at han nærmest går ud fra, at enhver, der elsker Herren, deler hans opfattelse.

Livets værd

Når *Paulus* siger, at hans liv ikke har noget værd for ham selv, er det ikke overspændt tale, men ord, der stemmer med tilværelsens fundamentale kendsgerning.

*Prædiker*en har klare af alle givet udtryk herfor. Han oplevede, at alt, der gøres til livets mål og mening, til syvende og sidst er tomhed.

Der er intet under solen, der – hvis du gør det til noget i sig selv – ikke før eller senere vil skuffe dig. Intet har bærekraft til at holde tilværelsen oppe over tomheden.

*Prædiker*en forsøgte, om ikke iværksættelsen af *store værker* kunne fylde hans tilværelse, men erfarede, at også det i sidste instans var tomhed. Hvor mange mænd sidder ikke nu gamle og pensionerede med netop denne fornemmelse. Var det virkelig alt? Rummer tilværelsen ikke mere? De har arbejdet flittigt, sat sig bestemte mål, nået dem – men nu en indre følelse af tomhed, med hvilken de fleste resignerer, idet de anlægger en ironisk stemmeføring for med en vis overlegen humor at holde masken udadtil.

*Prædiker*en anlagde også *skønne haver med damme og alt, hvad der fryder øjet*. Han prøvede med andre ord, om ikke det æstetiske, det vidunderligt smukke, kunne være hans livs indhold. Men det gik ham her, som da han forsøgte med *store værker* – det havde til syvende og sidst intet værd, så længe han ville give det værd i sig selv og for ham selv. Det er, hvad de største kunstnere vidner om. Få har dyrket skønheden mere intenst end *Chopin*, og få har frembragt så meget skønt som han, men han blev mere og mere melankolsk, thi han oplevede tomheden ved det alt sammen trods dets store skønhed. Hvis du vil møde mennesker, der kender livsleden, så de er ved at gå

under i fortvivlelse, da er der mange af dem blandt vor tids kunstnere.

*Prædiker*en tog sig også mange *hustruer*, thi det gjorde de store på hans tid. Kunne det fylde hans liv og gøre ende på tomheden? Han vidner ærligt om, at det langt fra var tilfældet.

Men hvis vi nu tænker på vort eget ægteskab, er det så ikke den del af jordelivet, som vi bør koncentrere os om at gøre så lykkeligt som muligt, så det kan løfte vort liv ud af tomheden?

Enhver, der gør sit ægteskab og den ægteskabelige lykke til det centrale i tilværelsen, vil før eller senere opleve, at end ikke ægteskabet kan tåle at blive gjort til tilværelsens mål og mening. Den, der samler sig om sit ægteskab og gør det til livets indhold, bliver f.eks. aldrig fri for frygten for at miste sin ægtefælle; dertil kommer, at intet ægteskab, hvor lykkeligt det end kan forekomme, kan bære selve tilværelsen og være dens hovedindhold.

Det er derfor *Paulus* siger, at de, der har hustru, skal være, som om de ingen havde (1. Kor. 7,29); han mener ikke, at en ægtemand skal forsømme sin hustru eller elske hende mindre, men at han skal lade sit liv beherske af de evige ting.

Skønt tilværelsen er indrettet således, at intet under solen kan redde mennesket fra tomheden, er der ingen, der formår ved egen kraft at gøre sig fri af det, der kun hører tiden til. Tværtimod jager de fleste fra det ene til det andet i håb om at finde mættelse, men bliver mere og mere tomme, jo mere de smager af alt det, der findes under solen.

Paulus havde heller ikke kunnet gøre sig fri. Da vor Herre Jesus Kristus mødte ham udenfor Damaskus, var han endnu hildet i den overbevisning, at hans jag efter retfærdighed kunne skaffe ham mættelse og hjertehvilen, men, da det himmelske lys omstrålede ham, blev tingene sat på plads. Da indså han, at hans retfærdighed var et skident klædebon, og at hans nidkærhed for Gud var et eneste bedrag. Hvilken tomhed!

Vor Herre Jesus Kristus

Så blev han oplært af Gud og forstod, hvad vor Herre Jesus sagde så tydeligt og klart: »Den, som bevarer sit liv, mister det« – den, som bevarer sine evner for sine egne livsmål – den, som underordner alt under hensynet til sit hjem og sin ægtefælle – den, der arbejder for at gøre karriere – kort sagt: den, der samler sig om sit eget jordiske livsmål, vil miste alt og vil hurtigt begynde at mærke, at alt under solen er endeløs tomhed – jo mere han i

sammenbidt trods samler sig om at bevare sit liv og drive sin vilje igennem, des mere vil tomheden og livsleden melde sig – til sidst ved livets afslutning vil han have mistet alt – mistet selve livet og sidde tilbage med fortabelsen.

Omvendt havde *Paulus* også erkendt, hvad Herren videre sagde: »Den, som mister sit liv for min og evangeliets skyld, vil bevare det.« Derfor begyndte han at følge ham, der kunne sige, at hans mad var at gøre Guds vilje, han, som aldrig søgte sit eget og derfor aldrig kendte det mindste til tomheden og livsleden. Ligesom Herren ikke gjorde noget under solen til et mål i sig selv og aldrig satte sine evner ind for noget selvisk formål, således gjorde apostelen det heller ikke.

Var det en bedrift af *Paulus*? Nej, det var Guds nåde imod ham. Han var overvældet af Guds kærlighed til ham; hvorledes skulle han gøre noget under solen til sit livs indhold og mål? Den kærlighed, der ikke søger sit eget, fyldte hans hjerte, thi Guds Ånd fyldte ham; hvorledes skulle han kunne andet end søge det, som er heroventil?

Derfor var *Paulus* virkelig fri, thi den, der ikke søger sit eget, er netop virkelig fri. Især var han fri for den frygt, der altid lurar på enhver, som vil bevare sit liv. Han var også virkelig glad, thi den ægte glæde er forbundet med at gøre Guds vilje, ikke sin egen.

Da han talte til de ældste fra *Milet*, var han på vej op til Jerusalem, vidende, at trængsler og lidelser ventede ham. Hvis han nu havde søgt sit eget, havde han naturligvis vendt om og søgt andre steder hen, hvor trængsler og forfølgelser ikke ventede ham. Det rådede hans gode venner ham da også til. Men *Paulus* var så fri, at han også var fri fra at anlægge et fornuftigt syn på tilværelsen. Han søgte kun Guds vilje. Deri havde han sin mættelse, sin livsfylde. Livet havde for ham intet værd i sig selv, men fik hele sit værd ved at blive anvendt til at gøre Guds vilje.

Han siger et andet sted: »Med Kristus er jeg korsfæstet, og det er ikke mere mig, der lever, men Kristus lever i mig.« Det ser man tydeligt her. Og det er, som fremhævet, ikke en åndelig pragtpræstation af en åndelig supermand, men et værk af Guds nåde.

Så herlig er frelsen i Kristus Jesus. Så stor er den frihed, Sønnen frigør os til.

Når vi lytter til apostelens mægtige ord, er det derfor vigtigt, at vi har Kristus for vore øjne, thi det er ham, der har virket det.

Fuldende mit løb

Paulus siger, at hans liv intet værd har for ham, når blot han kan fuldende sit løb. Vi har også et løb foran os. Hvorledes skal vi fuldende det og ikke give op på grund af træthed eller udmattelse? Der er jo adskillige marathondløbere, der måtte opgive kort for mål på grund af træthed. Lad os rette blikket imod Jesus, vor tros banebrydere og fuldender! Med blikket fæstet på vor korsfæstede Herre og Frelser aflægger vi ikke blot synden, men også det, der tynger og gør os trætte i løbet – og hvad er det? Det er ethvert jordisk forhold, som vi gør til et mål i sig selv, og som vi derfor prioriterer forud for alt andet. »Jeg har taget mig en hustru,« sagde en og tilføjede: »derfor kan jeg ikke komme.« En anden havde købt en mark, en tredje et par okser. Der var i og for sig intet galt i deres ægteskab eller deres erhverv – det gale var, at det indtog førstepladsen i deres tænkemåde – derfor afholdt det dem fra at gøre Guds vilje. Det tyngede dem, uden at de selv oplevede det umiddelbart, som en

tyngsel.

Måtte vi altid have vor Frelser og Herre så klar for vort hjertes øjne, at vi aldrig gør andet end ham til det centrale i vort liv! Da skal intet hindre os i at fuldende vort løb og vinde kronen!

Fuldende min tjeneste

Han sagde også, at livet intet værd havde for ham, når blot han kunne fuldende sin tjeneste. Også vi har en tjeneste, som vi en dag skal aflægge regnskab for. Hvorledes skal vi fuldende den? Vi ville jo så gerne, at Herren kunne kalde os gode og tro tjenere! Hvorledes?

På samme måde som med at fuldende vort løb! Må Herren derfor give os alle nåde til at kende ham så personligt, at intet, end ikke det mest dyrebare her på jorden, kommer ind imellem os og ham, så at det dirigerer vort liv, thi det skulle han jo gøre i stort og småt!

Paulus kaldte sin tjeneste: at *vidne om Guds nådes evangelium*. Det er også vor tjeneste. Men at vidne om Guds nådes evangelium er noget mere end at aflægge

et vidnesbyrd herom nu og da. At vidne derom vil sige, at vort liv fra morgen til aften er et vidnesbyrd derom, med andre ord at vi selv er vidner – i gerning – i vore reaktioner – i vor holdning til modgang – i vort udseende – i eet og alt. Men hvem kan være det uden den, der har overladt sit liv ubetinget til Herren og sagt til ham: »Ske ikke min vilje, men din!«

Den, der har lagt sit livs dybeste ønsker i Herrens hånd, så Han kan bestemme, han er et vidne om Guds nådes evangelium, thi hele hans tilværelse er et eneste vidnesbyrd om, at Gud er god. Gud er god i medgang – ja, men han vidner også om, at Gud er god i modgang, thi han søger jo ikke længer sin egen vilje, men Guds.

Her er den dybe glæde, den ubeskrivelige frihed, her er hjertehvilen, lovet være Herren!

Her er muligheden for at være alt for alle, thi den mulighed eksisterer kun for den, der ikke søger noget for sig selv. Jeg er forvisset om, at enhver, der udnytter denne mulighed, fuldender sin tjeneste!

Evangeliets sejrsgang

Hver gang der bliver introduceret et slagord, skal menigheden være på vagt. Der har været en del af dem i min tid. I min ungdom var *evangeliets sejrsgang* en vending, man stadig hørte, og som alle andre slagord (f.eks. *Åndens dåb, kraft* og lign.) leder det tankerne i en gal retning og får dem til at stivne. Jo flere der gentager slagordet og lader sig beherske af det, des mere leder det vild.

Taler Bibelen om evangeliets sejrsgang? Lover Ordet os, at vi skal opleve en sejrsgang med evangeliet hen over jorden?

Herrens liv

Det er rigtigt, at vor Herre og Frelser er den store sejrsvinder; hvis man med sejr mener at følge i hans spor, kan man godt tale om en sejrsgang; da må det imidlertid understreges, at sejren består i at blive forkastet som han og dog bevare hans sind, men ikke i ydre triumf.

Herren underlagde sig ikke Jorden med sit budskab, vandt ikke mange efterfølgere, men blev forkastet af de allerfleste. Det tyndede stærkt ud i hans egne rækker, efterhånden som det gik op for dem, at han slet ikke tjente deres jordiske hensigter. Han blev dem en skuffelse.

Da hans liv nærmede sig afslutningen, kunne man mindst af alt sige, at han havde haft succes. Aldrig har verden været vidne til et større sammenbrud af alle jordiske forhåbninger, end da han blev hængt op på et kors. Hvem ville kalde det

for et sejrstog? Hans fjender triumferede, hans venner var fortvivlede. Intet syntes han at have opnået.

Og dog er denne frygtelige time i det uigennemtrængelige mørke ude på Golgata hans sejrstime, hans ophøjelse og herliggørelse. Hvis det er dette, man mener med evangeliets sejrsgang, har begrebet *sejr* fået et diametralt modsat indhold af det normale, og det bør man understrege, når man benytter ordet.

Thi her, hvor mennesker aldrig vil tale om sejr, taler Gud derom. Her førte den korsfæstede Herre alle sine fjender i sejrstog – men det kunne ingen se.

Da hans livløse legeme blev taget ned fra korset og begravet i en klippegrav, var det, set med menneskers øjne, dermed givet, at han havde spillet fallit. Han, der havde været så lovende og havde begyndt så godt, havde ikke kunnet gennemføre, hvad man havde ventet af ham. Hans tid var forbi.

Den tredje dag tidligt om morgenen oprejste Gud ham fra graven. Det var vel triumf? Ja, det var det – men mærk dig, at den opstandne ikke triumferede, som vi ville have gjort, thi han viste sig ikke triumferende for sine fjender, ypperstepræsterne, farisæerne og de mange andre – han gav med andre ord afkald på den triumf at triumfere og indledte heller ikke efter sin opstandelse et synligt sejrstog hen over jorden.

Derimod viste han sig for sine disciple og udrustede dem pinsedag med kraft – til

hvad? – til et sejrstog hen over jorden? – nej, kraft til at være hans vidner, d.v.s. kraft til at lide sammen med ham helt ind i martyriet.

Paulus

Det er sandt, at Paulus siger: »Gud ske tak, som altid fører os i sejrstog i Kristus« (2. Kor. 2,14), men sejrstog er i verdens øjne alt andet end overvældende. Verden lader sig ikke imponere af Paulus' sejrstog og slet ikke besejre deraf!

Jøderne gav ham fem gange fyrretyve slag på et nær, romerne piskede ham tre gange, og en gang blev han stenet. Er det et sejrstog?

Han kendte til sult og tørst og manglede ofte varme klæder i kulden; han var ofte i fængsel og blev behandlet som fejeskarn. Hans tilværelse var set fra ethvert fornuftigt synspunkt en parodi på et sejrstog.

Ganske vist grundlagde han nogle menigheder rundt omkring i Romerriget, men de vendte ham hurtigt ryggen – og hvad betød de små menigheder, der således i nogle private hjem her og her, i den store sammenhæng?

Til sidst dømte kejseren ham til henrettelse, og så blev han ført udenfor Rom og halshugget.

Sådan var apostelens sejrstog; det minder i mangt og meget om Herrens. Verden trækker på skulderen ad en sådan mand, hvis den har tid til at beskæftige sig med ham.

Paulus selv ønskede ikke noget andet sejrstog. Medens et jordisk sejrstog vidner om, at her er magt og kraft, her behersker man situationen, her har man tingene under kontrol, vidnede apostelens sejrstog om den dybeste magtesløshed. Men – og det er den sejr, Kristus skænkede ham – under alle mishandlinger, under sult og kulde, under forfølgelser, fornærmelser og forhånelser skinnede hans dybe taknemmelighed, hans stille glæde og hans kærlighed til menneskene igennem – han klagede ikke, blev ikke bitter, skældte ikke ud – det var en *Kristi vellugt*, der strømmede ud fra ham.

For dem, der gik fortabt, var det en duft af død til død – et sådant liv, en sådan ydmyghed skulle de ikke nyde noget af – men for dem, der lod sig frelse, var det en duft af liv til liv – de mødte Kristus i apostelen og tog imod ham.

Den virkelige sejr har så lidt med sejr i sædvanlig betydning at gøre, at det i virkeligheden er det omvendte heraf. Ganske det samme med den virkelige kraft.

Begrebsforvirringen

Menigheden er imidlertid som regel for hurtig i vendingen; når den hører ordet »sejr«, bæver den ikke for, om den nu også forstår, hvad der menes hermed, for det kan der jo ikke være nogen tvivl om.

Ligeledes, når den hører ordet »kraft« – da ved den straks, at kraft er noget, der gør dig stærk – hvad skulle det ellers være?

Og så giver den sig i kast med at føre evangeliet i »sejrstog« og sørge for at have »kraft« dertil!

Der findes mange grelle eksempler på, hvor galt det går, når begrebsforvirringen behersker menigheden. Da *Konstantin den Store* gjorde kristendommen til statsreligion, jublede mange – nu blev evangeliet ført i sejrstog – nu havde menigheden magt og indflydelse!

Den katolske kirke er et andet grelt eksempel – men vi behøver ikke at gå så langt – lad os betragte *os selv*, thi er det ikke også nærliggende for os at vige bort fra korsets vej for ad mere menneskelige veje at føre evangeliet i sejrstog?

Har ikke også vi en tilbøjelighed til gerne at ville bort fra den totale magtesløshed, så vi i hvert fald har nogen sikkerhed her eller der?

Vil ikke også vi overfor verden gerne kunne pege på noget, der imponerer den?

Jo, vi står alle i fare for at ville sejre på den forkerte måde og at ville tjene Guds sag, som den menneskelige forstand tilsiger os det.

Evangeliet en hemmelighed

Om ikke Gud giver os øren at høre med, kan ingen af os fatte evangeliet. At Gud må give os øren, der kan høre, understre-

ger, at vi i os selv er komplet døde for det glade budskab.

Evangeliet strider i eet og alt imod vor tankegang og vore opfattelser.

For det *første* siger det os, at vi er mere elendige, end vi vil vide af. Farisæerne anså skøger og toldere for syndere, men ikke sig selv, i hvert fald slet ikke i samme grad. De var i mange henseender beundringsværdige, thi de kæmpede for en høj moral, et liv indviet til Gud og en livsførelse til hans ære. Hvem kan uden evangeliets lys se, at syndere og toldere går forud for dem ind i Guds rige? Hvem kan høre (altså virkeligt høre, så det gyser i ham), at alt, hvad der ikke er af tro, er synd? Mon vi selv har hørt det? Det kan jeg nok tvivle på! Men sådan taler Gud! Og om vi har hørt det, mon vi så ikke har glemt det igen?

For det *andet* siger evangeliet os, at der skal en guddommelig kraft til at frelse os, og at evangeliet selv er denne kraft. Hvad er evangeliet da? Hvis vi i ånden går ud til Golgata og står ved vor Frelzers kors, vil det sikkert gå op for os, at evangeliet ikke er noget letkøbt ord, ej heller noget populært eller overfladisk, men at det på een gang er forfærdeligt og dybt ydmygende; hvem kan løfte blikket til den korsfæstede uden at opleve sig selv som helt igennem mislykket, halvhjertet, hul, elendig og fortabt? Hvem kan fæste håb ved sig selv? Hvem kan bygge på sig selv?

Ingen behøver at fortælle mig, at jeg er dømt, thi her i min Frelzers nærhed ved hans kors går dommen med frygtelig tyngsel over hele mit liv. Jeg finder intet andet end skidne pjalter – selv min »høj« moral, som i øvrigt aldrig har været særlig høj, og mine moralske domme over drankerne, skøgerne og de andre syndere bryder sammen, så jeg skammer mig over mig selv, idet Guds lys gennemtrænger mig.

Men midt i hans domme oplever jeg hans retfærdighed, at han retfærdiggør mig ugudelige for Jesu skyld. Evangeliet er altså dom og nåde. Ak, hvor har jeg ofte sagt det – men ak, hvor trænger jeg til hele tiden at fornyes deri, at ikke det guddommelige skal forvandles til noget selvfølgelig, fordi ordene *dom* og *nåde* er tømt for indhold ved at blive gentaget så ofte.

For det *trede* fastholder evangeliet mig i min egen intethed og i Kristi kærlighed til mig.

De fleste af os vil gerne haste bort fra sin intethed og blive til noget, helst noget stort, men det giver det glade budskab os ikke lov til, thi glæden, det bringer, er af anden art end kødets glæde. (Ordet *glæde* får altså også et andet indhold af evangeliet! Der kan man se!) Vel gør evangeliet os til *nye* mennesker, men ikke til *store* el-

ler *storagtige* mennesker. Og ethvert virkeligt nyt menneske er sig bevidst, at han som Paulus er den største af alle syndere. Han er og forbliver derfor fattig i ånden, fuldstændig afhængig af sin Herre og Frelser – ja, uden ham kan han slet intet gøre. Hvilken svaghed! Hvilken kraft! Han er og forbliver under dommen, thi ellers kan han jo ikke forblive under nåden.

Hver morgen går dommen ind over hans liv, derfor er Guds nåde ny for ham hver dag!

Dette er ikke abstrakt teori, thi enhver, der lader lyset bestråle sit liv, ved af egen erfaring, at sådan er evangeliet. Men på afstand af det, i vore egne tanker er det anderledes – der bliver det et middel i vor hånd til at gøre os glade, som vi nu gerne vil være det – der anvender vi det til at gøre os rige og stærke og aktive i os selv, men da er det også ophørt med at være *Guds* evangelium og er blevet *menneskenes*.

Derfor (og det er det *fjerde*) vender evangeliet op og ned på vore forestillinger om at udrette noget i denne verden. Når man er blevet det intet, man i virkeligheden er, en synder helt igennem, og er begyndt at blive bange for sig selv, da har man mistet troen på, at man kan gøre noget for Gud – og idet den tro forsvinder, får den tro, som Gud kommer til os med, overtaget i vor bevidsthed, så vi glade og frie fatter, at vor tjeneste *udelukkende* består i at følge Herren, således som han selv sagde så enkelt: »Vil nogen tjene mig, da skal han følge mig« (Johs. 12,26).

Deri bestod Paulus' tjeneste. Derfor var den som Jesu egen vej alt andet end et sejrstog – og dog var det et sejrstog! Hvedekornet blev lagt i jorden, døde og bar megen frugt. Sådan er enhver tjeneste, som er tjeneste *for Gud*.

Midlerne

Til denne tjeneste behøves ingen menneskelige midler. Det er snarere sådan, at menneskelige midler og metoder hindrer den virkelige tjeneste. De giver jo en vis sikkerhed, måske endda en vis magt og afsvækker dermed magtesløsheden eller ophæver den.

Nej, der behøves Guds Ånd, kraftens og kærlighedens Ånd; thi den alene kan gøre os til Jesu efterfølgere, idet den holder vort kød og vore kødelige ideer i ave.

Det er jo ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved Guds Ånd, at Guds gerning sker, og selv store bjerge ryddes af vejen. Men Guds Ånd, som er Guds kraft, udfolder sig kun helt, hvor der er menneskelig magtesløshed.

Dette synes vi ikke om; vi er af natur ikke anlagte for Gud og hans veje, men for os selv og vore egne veje. Det tager som regel lang tid, før vi er rede til at lytte

til evangeliet. Menneskelige røster synes vi bedre om, thi de stemmer jo med vore egne – men Guds røst er ovenfra, og hvad han siger strider grundigt med alle vore tanker, selv de bedste og frommeste.

Et spørgsmål til sidst

Hvordan skal menigheden overbevise verden om synd og om retfærdighed og om dom? Et vigtigt spørgsmål, thi det er en af vore hovedopgaver overfor verdens børn.

Vi er tilbøjelige til at udpege bestemte synder i vor forkyndelse, f.eks. narkotikamisbrug, drukkenskab, sexuel løssluppenhed og lign., og det kan også have en vis berettigelse.

Imidlertid har en sådan forkyndelse den skavank, at den kun udpeger bestemte mennesker som syndere og forbigår mange andre. Evangeliet virker ikke sådan, thi det afslører *ethvert* menneske som en synder, ja som synd helt igennem.

Evangeliet går til sagens rod og overbeviser enhver om synd: *at de ikke tror på Herren Jesus* (Johs. 16,9). Det, som slet ikke opfattes som synd af noget menneske, det, som intet menneske lider samvittighedskvaler under, det – netop det – afslører evangeliet som fjendskab imod

Gud, som had, kort sagt som synd.

En forkyndelse, der kun afslører de moralske synder, som de fleste også uden Helligåndens hjælp betragter som synd, er ikke i egentligste mening evangelisk, hvormed ikke være sagt, at der ikke i bestemte situationer kan være plads for den.

Evangelisk forkyndelse er altså totalt anderledes end al anden tale, der sigter på at hjælpe mennesket. Den er principielt altid en overraskelse, fordi den åbenbarer Guds tanker, der er helt anderledes end vore, selv når de som moralske og etiske befinder sig på et højt plan.

Guds tanker, om hvad der er synd, er uforståelige for os, indtil Helligånden overbeviser os i samvittigheden om, at vi er synd helt igennem. Når det går op for os, er det forfærdeligt. Det fremkalder en Guds rædsel. Det er som et sværd, der med dødelig virkning går gennem vor sjæl.

Hvem er duelig til at forkynde evangeliet således? Ingen, end ikke Paulus, end ikke Peter. »Vor duelighed er af Gud,« siger de og afslører dermed, at de er helt afhængige af Gud, hvilket er ensbetydende med, at de intet kan, end ikke forkynde evangeliet, af sig selv.

De var blevet overbeviste om, at hele deres moralske, fromme og Gud-hengivne liv intet andet var end synd, fordi de ikke troede Kristus. Derfor var de dybt sårede i deres indre – og dybt lægte ved evangeliet! De var gjort døde og gjort levende! Og det var ikke et overstået stadium, men tværtimod deres daglige nære erfaring af Gud som dommens og nådens Gud over deres liv. De havde en sønderbrudt ånd og et sønderknust hjerte.

Fordi de selv var prægede af det evangelium, der døder og gør levende, kunne de overbevise om synd i dybeste mening.

Evangeliet kan, så vidt jeg forstår, kun forkyndes af dem, der daglig erfarer, at just sådan er det, altså af dem, der er hensat i magtesløsheden og dermed i Guds kraft. De fornyes hele tiden deri, fordi de daglig møder Gud i Kristus Jesus som dommens og nådens Gud; derfor bliver evangeliet i deres mund ikke ord alene, men Guds tale og dermed hans kraft.

Her er noget at overveje for Guds åsyn – noget at bønfalde ham om – at vi kan få del i evangeliets »sejrs-gang« på den måde, Gud kendes ved!